

Arrest

nr. 133 642 van 21 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**
- 2) De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2014 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2014 (bijlage 13^{quinquies}).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. D'HERDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de

gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot *“weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesmemorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaat stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Daarenboven biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij*

beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.” Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd. Dit blijkt tevens uit het gegeven dat verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zelf omschrijft als *accessorium* van deze beslissing.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Edo state en geboren te zijn op 10 mei 1993.

Op 26 juli 2011 kwam u aan in België en op 27 juli 2011 vroeg u een eerste maal aan. Op 28 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) bevestigd.

Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 16 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in. Op 16 oktober 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering tot in overweging name van een asielaanvraag.

Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 10 januari 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaart tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag gelogen te hebben en geeft aan nooit in Frankrijk geweest te zijn (in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen). U stelt Nigeria verlaten te hebben op 31 december 2008 en op 1 januari 2009 in Turkije aangekomen te zijn. In Turkije aangekomen bleef u bij Fidelis Okole, die u ‘Mr. Fideh’ noemde, met wie u vanuit Nigeria naar Turkije gereisd was op vraag van Mme. Blessing. De bedoeling was dat u naar Blessing in Spanje zou doorreizen, en dat u in Spanje naar school zou gaan. U verbleef drie maanden bij Mr. Fideh in afwachting van uw reis naar Spanje. In die periode had u regelmatig seks met Mr. Fideh.

Blessing weigerde echter Mr. Fideh een bepaald geldelijk bedrag te betalen, waardoor u niet kon doorreizen naar Spanje. Toen duidelijk werd dat Blessing Mr. Fideh niet zou betalen, sloot Mr. Fideh u op in de kamer waar u verbleef. Hij zei dat u hem en Blessing zou moeten terugbetalen. Na twee maanden bracht hij u naar een club, waar u moest werken als prostituee. Na twee weken zei u echter tegen Mr. Fideh dat u niet langer in de club wou werken. U werkte verder als prostituee voor Mr. Fideh en sliep met klanten die hij u bracht of waarvan hij u het adres gaf. Nadat u een maand op die manier voor hem gewerkt had vertrok Mr. Fideh naar Nigeria. Hij liet u achter zonder de huur te betalen, dus u begon te werken als serveerster en later in een winkel, om uzelf te kunnen onderhouden. U ging ook regelmatig naar Mohammed (Vaffen KROMAH CG 11/25027Z), die u eerder had leren kennen. Toen Mr. Fideh na een maand terugkwam uit Nigeria, hoorde hij dat u Mohammed zag en werd hij erg kwaad. Hij gaf u een ring en zei dat hij met u zou trouwen, omdat u het geld niet terugbetaalde. U rende bij hem weg en bracht Mohammed op de hoogte van uw situatie. Mohammed bracht u naar een UN hoofdkwartier in Turkije, zodat u er asiel kon aanvragen. U werd naar de politie gebracht, waar u alles uitlegde, en verbleef vervolgens in een jeugdcentrum. U kon er verblijven omdat u had gelogen over uw leeftijd, u stelde dat u zestien jaar was. Mr. Fideh viel Mohammed echter nog steeds lastig en hij probeerde ook met u in contact te komen in het centrum waar u verbleef. Omdat u geen bezoek kon ontvangen vertrok u uit het jeugdcentrum en trok u bij Mohammed in. Jullie hadden nog steeds problemen met Mr. Fideh en u durfde bijna niet meer buiten komen, omdat hij mensen zou sturen om naar het geld te vragen, of zou proberen u opnieuw mee te nemen. Intussen was u zwanger van Mohammed en dus nog meer bevreesd voor Mr. Fideh. Daarom besloot u via Griekenland naar België te vluchten. U vertrok in mei 2011 vanuit Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer een maand verbleef, vooraleer naar België door te reizen.

Op 28 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het ongeloofwaardige karakter van uw (nieuwe) verklaringen. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest (RVV n°128 126) op 18 augustus 2014 de weigeringsbeslissing bevestigde. U ging niet in beroep.

Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 1 september 2014 uw huidige vierde asielaanvraag in. U verwijst naar de door u aangehaalde elementen in uw derde asielaanvraag. U verklaart dat u de mensen die u naar Turkije brachten nog geld schuldig bent en u vreest dat deze personen aan wie u nog geld moet uw kinderen bij terugkeer naar Nigeria problemen zullen maken

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verwijst u naar de door u aangehaalde elementen in uw derde asielaanvraag en verklaart u de mensen die u naar Turkije brachten te vrezen bij een terugkeer naar Nigeria, gezien u hen nog geld schuldig bent. U vreest dat Blessing en Mr. Fidellis ook uw kinderen in de problemen zouden brengen, maar u brengt geen concrete aanwijzingen aan.

De door u neergelegde brief van V.I. Omoruyi dd.3.10.2012 met vermelding van de problemen die Mr. Okolie bracht bij uw moeder, had u reeds getoond tijdens uw vorige asielaanvraag en betreft aldus geen nieuw element. De neergelegde foto's tonen u en andere personen, maar toont niet aan in welke omstandigheden deze foto's werden genomen, noch wie de gefotografeerde personen zijn en vormen op zich geen nieuw element ter ondersteuning van uw verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 9 oktober 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Bij arrestnr. 87 309 van 11 september 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster eveneens het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut. In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij haar derde asielaanvraag geeft verzoekster toe dat het asielrelaas dat zij tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag uiteenzette uitgevonden was en komt zij met een nieuw asielrelaas. De commissaris-generaal hecht echter ook aan dit nieuwe relaas geen geloof en nam op 28 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrestnr. 128 126 van 18 augustus 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster eveneens het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoekster verwijst in het kader van haar vierde en huidige asielaanvraag naar de door haar aangehaalde elementen bij haar vorige asielaanvraag en stelt dat zij de mensen die haar naar Turkije brachten nog geld schuldig is en vreest dat deze personen bij een terugkeer naar Nigeria problemen zullen maken.

3.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot

eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. In zijn verzoekschrift brengt verzoekster geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Verzoekster haalt aan dat de mensenhandelaren haar en haar kinderen in de problemen zouden brengen. Zij verwijst naar de brief van 3 oktober 2012 van de heer Omoruyi en verscheidene foto's die zij bij haar verzoekschrift voegt. De stukken in kwestie zitten vervat in het dossier van de rechtspleging, doch worden voor de volledigheid nog bijgevoegd. Bovendien vreest verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst voor het ebola-virus. Verzoekster geeft ook aan dat zij intussen de heer Fideh heeft trachten te bereiken, dit om het asielrelaas verder te kunnen staven. Een contactpersoon, genaamd Tony, heeft haar echter enkel kunnen mededelen dat de heer Fidelis momenteel in de gevangenis verblijft in Istanbul (Turkije). Verzoekster verwijst voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft naar het geweld in Nigeria.

Voor zover verzoekster verwijst naar haar eerder asielrelaas dient te worden opgemerkt dat deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde foto's vormen geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aangezien bij dergelijke foto's niet kan worden nagegaan wanneer en in welke omstandigheden zij zijn genomen. Overigens zijn de neergelegde foto's geenszins duidelijk.

Wat betreft de brief van de heer Omoruyi, dient te worden opgemerkt dat deze brief reeds werd neergelegd in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag en een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd reeds ook in het kader van verzoeksters derde asielaanvraag geoordeeld dat haar verklaringen desbetreffend ongeloofwaardig zijn. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Overigens worden in deze brief de verklaringen van verzoekster moeder weergegeven, waardoor de brief alle objectiviteit ontbeert.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij heeft getracht de heer Fidelis te contacteren om haar asielrelaas te staven maar een contactpersoon, genaamd Tony, haar heeft kunnen mededelen dat de heer Fidelis momenteel in de gevangenis verblijft in Turkije, wordt opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn die geen afbreuk kunnen doen aan de correcte motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken voor Nigeria en naar een rapport van OSAC. De Raad wijst er echter op dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar het buitenland te reizen en geen leidraad vormt voor asielinstanties bij het onderzoek van asielaanvragen van personen die een vreemde nationaliteit bezitten. Bovendien volstaat het niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas slaagt verzoekster daar niet in.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Nigeria, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de reisadviezen en het OSAC rapport blijkt verder

ook niet dat er in Nigeria op dit ogenblik sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Overigens verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar de situatie in de noordelijke deelstaten, terwijl zij afkomstig is uit Edo State, Benin. Uit de aan de Raad voorgelegde informatie blijkt niet dat er in Edo State op dit ogenblik sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoeksters aangehaalde vrees voor het ebolavirus dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster ingeroepen vrees voor besmetting door het ebolavirus geen aanleiding kan geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De door verzoekster aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Verzoekster maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat zij persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in haar land van herkomst is niet van aard om in concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in haar hoofde vast te stellen. Met de loutere verwijzing naar haar vrees voor een ebolabesmetting, een reisadvies en de situatie ter plaatse met betrekking tot de uitbraak van het ebolavirus kan verzoekster geen vrees vervolging in de zin van de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet in haar hoofde aannemelijk maken.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster voert ook aan dat als zij en haar partner worden uitgewezen het gezin onvermijdelijk uit elkaar getrokken wordt, met onherroepelijke schade tot gevolg, vooral voor hun twee kinderen. Een verwijdering zou dan ook in strijd zijn met het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag. Verder in het verzoekschrift haalt verzoeker desbetreffend de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad wijst er echter op dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd wanneer de Raad gevat is in het kader van zijn bevoegdheid bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad doet in dat geval immers uitsluitend uitspraak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen. Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen een onthoudingsplicht oplegt of een strikt omschreven plicht om op een bepaalde wijze te handelen. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 17 oktober 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF